

Skibet i det Øjeblik. Men naar den ærede Rigsdagsmand sagde, at det var noget, vi vare vante til at høre her i Landet om Søofficererne, vil jeg spørge, om der kan paavises et eneste Eksempel i dette Aarhundrede, hvor en Søofficer har tilsat Skib ved slet Sejlads eller noget saadant, enten et Orlogsskib eller et Koffardiskib. Jeg kender intet. Vi have haft et saadant Tilfælde, men det skyldtes andre, militære Grunde. Jeg sigter herved til Eckernførde Affæren. Men jeg kender intet Tilfælde paa, at Søofficerer have vist Mangel paa Dygtighed og Sømandsskab. Da jeg var ung, fore vore Søofficerer til Søs med Koffardiskibe, og der var ingen Misfornøjelse herover i Koffardimarinens, aldeles ikke. Der var tværtimod et meget kordialt og kammeratligt Omgangsforhold, og det var naturligt, fordi Marineofficererne ere dem, der have arbejdet ihærdigst og dygtigst for at bringe vor Koffardimarine frem. Det er vor Krigsmarine, man for en stor Del skylder det Arbejde, der er gjort for at dygtiggøre vor Handelsmarine, og naar den ærede Rigsdagsmand sagde, at Søofficererne trænge den private Skibsfører ud af hans Metier ved at tage hans Plads, tager han fejl. Nej, tværtimod ere Søofficererne mere og mere vegne for den private Skibsfører paa dette Omraade. Det var almindeligt i tidligere Tid, at vore Søofficerer indtog saadanne Stillinger, netop fordi de vare saa fremragende dygtige, og vor Koffardifarerstand for 50 Aar siden, ligesom det over hele Verden var Tilfældet, stod uendelig lavt. Det er tværtimod vor Marines ihærdige Arbejde, det skyldes, at vor private Sømandsstand er kommen saa udmærket frem, som den er, saa man kan sige, at ligesom vore Marineofficerer staa højt blandt Marineofficerer, staa vor danske Skibsførerstand højt blandt alle Nationers Skibsførere. Vil man have et Begreb om, hvorledes Koffardimarinens blev ført i tidligere Tid, kan man jo se, hvorledes det f. Eks. var endogsaa til den seneste Tid i Englands Handelsmarine.

Men som sagt jeg indrømmer det berettigede i, at Handelsmarine kommer til Regeringen og Rigsdagen og siger: vi kæmpe haardt for Livet; sørg derfor for at beholde eders Officerer for eder selv, støt dem i alt Fald ikke ved at give dem Gagen forud for os. Det kan jeg finde mig i, og jeg finder det ogsaa uberettiget, som den ærede Rigsdagsmand udtalte, at Søofficerer paa mange Omraader indtage den private Mands Plads, naar de

trække sig tilbage fra Marine og faa Poster i Land. Dette er uberettiget, thi Officerer faa Pension, og hvad der er af Rettrætepladser for gamle Sømand bør ubetinget tilfalde dem, der have faret til Søs med Skibe, der tilhøre det private Næringsliv. Jeg vil kun hævde den Ret, som Søofficererne have til at agtes som dygtige og paalidelige Folk, idet jeg naturligvis samtidig erkender den store Dygtighed, der nu er et Særkende for vor Koffardimarinens Officerer. Men der er en anden Ting, jeg gerne vil gøre Indsigelse imod, og det er, at den ærede Rigsdagsmand sagde, at vore Søofficerer laa herhjemme i vore egne Farvande og bleve inviterede i Land for at danse; det var ikke Tegn paa, at de vare saa videre dygtig opdragne. Jeg vil sige, at jeg har danset, og saa længe jeg har kendt Søofficerer, have de danset. Jeg har som Kadet haft den Ære at danse pas de deux for Christian den Ottende. Baade Gymnastik og Dans ansaas som et udmærket Middel til at uddanne de unge Mennesker, og jeg tror, at det samme er Tilfældet nu om Stunder. Men de lære lidt mere. Jeg skal sige til den ærede Rigsdagsmand, at de 4 Maaneder i Kadetskibet vil sige en Trænering, som man ikke naar andre Steder i et helt Aar eller mere. En Søofficer skal ikke alene kunne fare paa Havet, han skal ogsaa kunne manøvrere sit Skib med den Dygtighed, som fordres i Kampens Øjeblik, med den Tillid til sig selv og med den Ansvarsfølelse, som dette medfører, thi Udfaldet af en Kamp i Øjeblikket beror paa Tillidsfuldhed, et sikkert Øje og Vane til at manøvrere et Skib. Vor Sømandsstand har været bekendt for Dygtighed fra den tidligste Tid, og vor Opdragelsesmetode er saa god, at den har tjent til Model for de fleste andre Mariner, saa i den Henseende er jeg vis paa, at vi ikke staa tilbage. Jeg vil ogsaa gøre opmærksom, at vore Farvande høre til nogle af de farligste, der eksistere; de danske Farvande vare, indtil vi fik dem saa brillant oplyste, som vi nu have dem, Sømandenes Rædsel, og de Bredegrader, vi ligge paa, og Farten herfra til Island, Grønland og Nordamerika høre til den Slags Farter, hvor man i to Maaneder oplever flere Storme og Uvejr end ved at fare i Aarevis over de store Have; i alt Fald saa længe man bliver inden for de Grænser, som ere almindelige for Handelen. Naar man først er inde i Passaten, saa staa Sejlene, og der er ikke stort Sømandsskab at lære der. Men her i vore Farvande lærer man Sømandsskab. Et Be-